

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

Illatio III. An possent Episcopi, Curiaē Regiæ id fortè optantis favorem
ancupantes, vel indignationem metuentes, sibimet Caput unum imponere,
ac suam in id potestatem conferre?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

ILLATIO II.

A quo creandus esset ejusmodi Patriarcha?

61. **A**uthor præallegatus à n. 4. pergit hoc discutere sub hisce interrogationibus; *A quo igitur is Patriarcha suam acciperet dignitatem, & auctoritatem? Num à Christo? A Summo Pontifice? A Rege? Ab Episcopis ipsis Gallicanis? Non à Christo: quis enim ita desipiat, ut arbitretur, dignitatem Ecclesiasticam in Evangelio per septendecim sæcula non detectam, ab Apostolis, ipso jubente, non collatam, ab ipso rursus de caelo descendente fore retribuendam? Fidem non inveniret hujusmodi constitutio extraordinaria sine plurimorum miraculorum confirmatione.*

62. **C**hrilliani sunt & Catholici, qui Regnum Franciæ incolunt, atque adeo verendum non est, ne Patriarchalis dignitatis cum auctoritate spiritali creandæ jus Regi ascribant. Illam sine auctoritate Romani Pontificis institui, aut alicui Ecclesiæ imperitari non posse, quantumvis intercedat Principum sæcularium voluntas, docet S. Leo epist. 44. quæ est ad Marcianum Augustum cap. 3. occasione Anatolij Episcopi Constantinopolitani, dignitatem Patriarchalem ambientis; *Habet, inquit, sicut optamus, Constantinopolitana civitas suam gloriam, & protegente dextera Dei, diuturno clementia vestra fruatur imperio. Alia tamen est ratio rerum secularium, alia Divinarum; nec præter illam Petram, quam Dominus in fundamento posuit, stabilis erit illa constructio. Idem etiam scribit Nicolaus I. respondens ad consulta Bulgarorum cap. 73. verbis infra referendis. Imò Concilium Chalcedonenle dignitatem, quæ ex assensu Imperatoris Episcoporum Constantinopolitanum auxerat, stare sine Romani Pontificis auctoritate non posse, sensit; ut in ejus Synodica ad S. Leonem videre est. Certò si Principes non possunt Metropolitanam Ecclesiasticam facere, quæ poterunt Sedem Patriarchalem constituit? Aut quam habeat jurisdictionem spirituales Patriarcha hoc modo creatus?*

63. **A** Summo quidem Pontifice posset quis ad Patriarchalem dignitatem provehi; sed tunc Patriarcha non minus, imò magis subiectus esset sanctæ Sedis. Vocaretur enim in partem sollicitudinis, non in plenitudinem potestatis, ipsaque sollicitudinis participatione ad arctiorem cum supremo Ecclesiæ Capite conjunctionem adstringeretur. Verùm exemplis Constantinopolitanorum, & aliorum Episcoporum edocti Pontifices, quam difficile sit, ut ambitio adeptis tranquillè fruatur, & ulteriora, etiam vetita, non appetat, vix ad indulgendam illam exaltationem inducerentur.

•••••

ILLATIO III.

An possent Episcopi, Curia Regia id forte optantis favorem aucupantes, vel indignationem metuentes, sibi met Caput unum imponere, ac suam in id potestatem conferre?

Pergit ille Author à n. 7. hunc in modum differere. Certè, si juxta vulgatam juris regulam, *nemo plus juris ad alium transferre potest, quam ipse habeat*, ff. De jur. l. 54. non eximeret Episcoporum consensus Patriarcham à Summi Pontificis auctoritate, cui nihilominus subjacerent ipsi, nec profusus successores suos ligarent. Etenim, si, ut communiter docent Juris Canonici periti, Episcopus sine Summi Pontificis licentiâ Ecclesiæ suæ servitutum nequit imponere, & quæ circa hujusmodi sunt, suos tantum tenent Auctores; non magis ad successores transfret Patriarchæ ab ipsis constituti, quam Vicarij ab ipsis nominati potestas.

Accedit, quòd Summi Pontificis est, omnium Ecclesiarum jura defendere, sedulamque operam dare, ne vel ab ipsis Prælatibus lædantur. Atqui Gallicanæ Ecclesiæ maxima ex creato Patriarcha detrimenta paterentur. Plurimum enim eorum imminueretur libertas, si Episcopis omnibus novus Superiæ præferretur. Metropolitanorum dignitas obscuraretur, ac ferè deperiret, si vigeret Patriarchalis.

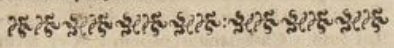
Denique non potest major dignitas à minore conitui, Patriarchalis à Metropolitanica, vel ab Episcopali, ut monet Nicolaus I. in respons. ad cons. Bulg. c. 73. his verbis: *A quo autem sit Patriarcha ordinandus, interrogatis: Et idcirco sitote, quia in locis, ubi nunquam Patriarcha, vel Archiepiscopus institutus est à majori est penitus institutus: quoniam secus dicit apostolum, minus à majore benedicitur. Deinde, verò licentiâ acceptâ & palij ordinat ipse sibi deinceps Episcopos, qui Successorem valeant ordinare. Vos autem sive Patriarcham, sive Archiepiscopum, sive Episcopum vobis ordinari possuletis, à nemine nunc velle congruentius, quam à Pontifice Sedis beati Petri, à quo & Episcopatus, & Apostolatus sumpsit initium, hunc ordinari, valetis. Præter rationem generalem, specialem aliam considerabat Nicolaus, quòd scilicet Bulgari ad fidem Catholicam fuissent conversi ope Romani Pontificis, quæ ratio etiam locum habet in Gallia, in qua ex Innocentio I. à beato Petro, aut ab ejus Successoribus, sive illorum auctoritate omnes illic fundatae sunt Ecclesiæ.*

Sanè licèt, ut diximus, Episcopi Concilij Chalcedonenlis, favente Imperatore Marciano, Ecclesiam Constantinopolitanam Patriarchali dignitate insignire, refragantibus Apostolicæ Sedis Legatis, tenèssent, Canon ille diu effectu caruit, renitentibus Summis Pontificibus, nec plenè obtinuit, donec accessit eorum assensus.

Concludamus igitur cum S. Leone epist. 39. quæ est ad Episcopos per Provinciam Viennensem constitutos in causa Hilarij Arelatensis

Iatensis Episcopi, aliquam juris Patriarchici partem ambientis, neminem debere jus in debitum in alios Episcopos usurpare, neque posse Episcopos propria dignitatis jura in alium transferre, & ad sanctam Sedem pertinere, hujusmodi usurpationem calligare. Alienum jus, inquit S. Leo, alter sibi non audeat vindicare. Suis limitibus, suis terminis, sit unusquisque contentus, & privilegium sibi debitum in alium transferre se posse, noverit, non licere. Quod si quis negligens Apostolicas sanctiones, plus gratia tribuens personali sui honoris deservit esse voluerit, privilegium suum in alium transferre posse se credens, non is, cui cesserit, sed is, qui inira Provinciam antiquitate Episcopali ceteros prevenit Sacerdotes, ordinandi sibi vindicet potestatem.

DISQUISITIO X.

§. I.

De Ecclesiasticarum Dignitatum gradibus ac praeeminentiis.

De Hierarchico Ecclesiae statu.

Svb isthac Disquisitione fiet discussio argumentorum ac Exceptionum, quae Ludovicus Ellies du Pin sacrae facultatis Theologicae Parisiensis Doctor in sua circa antiquam Ecclesiae disciplinam Dissertatione 1. digessit.

Præfatio.

1. IN refutandis praesensuatis seu argumentis, seu Exceptionibus Elliesianis reflexionem faciemus ad duo, per eundem auctorem in suo praeloquio exposita principia: quorum unum in eo se tenet. Nempe omnem hominum societatem, ut sit firma & stabilis, debere aliquam regiminis formam temperari: si namque homines sine ulla legibus inter se coirent, nullaque certa ratione regerentur, sed cuilibet, prout libuitum est, suis moribus vivere liceret, necessum fore, societatem primam immunitis turbis, bellisque confundi, ac tandem penitus dissolvi. Cum ergo Ecclesia sit societas hominum fidei Christi profitentium, necessum fuisse, ut aliqua forma regiminis in ea constitueretur, quam, licet pro varia temporum ratione non parum immutata fuerit, suas semper leges habuisse, primam innotas per consuetudines, deum communi consensu receptas, ac demum Synodorum decretis confirmatas. Quemadmodum quarto praefertim Ecclesiae saeculo factum fuerit.

2. Alteram in hoc puncto Elliesij principium sic se habet. Apostolorum scilicet Ecclesiae nascentis initio, in illud solummodo incubuisse, ut fidem Christi per totum Orbem spargerent, singulisque Ecclesijs Episcopos, qui eas regerent, praefecisse, nondum sollicitos de exteriori politia. At post disseminatam per totum Orbem Christi fidem, cogitari ceptum esse de Ecclesiarum inter se invicem communi ac societate, nec non de exteriori regiminis forma. Sic Ioannem jam senorem videri, aliquam Ecclesiarum alicuius formam constituisse. Cuius exemplum secutos veros Apostolicos, mirum in modum exornasse hanc spariam: rem deinde ad se in consuetudinem, quae pro lege tum erat: ac demum, cum Religio Christiana sub Con-

stantino externum accepit splendorem, Synodorum decretis confirmatas esse veteres consuetudines, nonnullis quoque novis legibus sancitis: quibus deinceps pro varia temporum ratione additum, vel detractum fuisse, donec longa saeculorum successione ita sunt immutata, ut vix agnosci queant. Hoc tamen pro certo esse habendum, optimam ac convenientissimam fuisse disciplinam, quae quarto Ecclesiae saeculo sancta est, semperque fuisse mentem Ecclesiae, ut illa, quantum fieri posset, servaretur. Huius igitur duplicis principij accuratorem discussionem facimus, ad huc de statu Hierarchico Ecclesiae, seu forma ac distributione Ecclesiarum ex varijs Episcoporum gradibus, ac Patriarcharum, Metropolitanarumque praerogativis subsistente. Post cuius rei discussionem expendemus: An Metropolitana, aut Patriarchica dignitas fuerit instituta a Christo, vel Apostolis?

PRIMO. Hierarchia Ecclesiastica habetur dilucidè exorta ab Apostolo Roman. 12. v. 4. ita differente. Sicut enim in uno corpore multa membra habemus, omnia autem membra non eundem actum habent, ita multi unum Corpus sumus in Christo, singuli autem alter alterius membra in Christo Iesu Domino nostro. Si proinde de corporis humani ex membris adeo diversis coalescentis forma, sit quaestio, multiplicem huius unitatis rationem reperies, partim in mutua membrorum activae ac passivae communicationis coordinatione, partim in organizationis corpus heterogeneum constituentis integrali coadunatione, partim in formae vitae substantiali universis membris impertientis unitate. Illam igitur similitudinem ab Apostolo praeritato hierarchicum Ecclesiae corpus, cum organico corpore humano comparante inductam, hinc verbis ulterius explicat Paulus, asseverando ibidem, quod fideles sint quidem in Christo unum Corpus, attamen singuli sint alter alterius membra, habentes donationes secundum gratiam differentes, sive prophetiam secundum rationem fidei, sive ministerium in ministrando, sive qui docet in doctrina, qui exhortatur in exhortando, qui tribuit in simplicitate, qui praest in sollicitudine.

Secundo. Quod si igitur de Ecclesiae membrorum mutua inter se, tum activae, tum passivae communicatione sit sermo, affirmandum est, passivam, seu influxus Ecclesiae susceptivam, in Sacramentis recipiendis capacitatem, subsistere ex caractere Baptismali: activam vero communicationem in conferendis Sacramentis sitam esse in potestate Sacramenti Ordinis, cui annexa est communicatio gubernativa, quae prodit ex iurisdictione Ecclesiastica, diversis gradibus distincta, nempe Apostolatus, seu Summi Pontificatus, Patriarchatus, sive Exarchatus, Metropolitanatus, seu Archiepiscopatus, & simplicis Episcopatus. De cuiusmodi adeo gradibus proximè differemus.

Z. z. z.

§. II.

ritas
dra
tica